

József Attila Gimnázium és Szakközépiskola

Köszöntöm a kedves Látogatót!

Intézményünk a monori József Attila Gimnázium és Közgazdasági Szakközépiskola több mint 50 éve lett alapítva. Ha csak az 50 évet nézzük, az kerekén 18 000 nap, ami sok küzdelmet, eredményt, bánatot, örömet hozott és hoz az itt tevékenykedő kollégáink és tanulóink számára.

Az 50 év alatt végzett munka a semmiből emelte ezt az iskolát, amely ma több mint 800 diákot szolgál az Országos Középfiskolai Tanulmányi Versenyek eredményei alapján az ország közel 1 000 középiskolája közül a 16. helyre. Szolgál a kezdetektől máig, a szó nemes értelmében. Szolgálja Monort és a karéjában levő több mint 20 települést; megmutatva, hogy az itteni fiatalok a JAG ugródeszkájáról elrugaszkodva bárhová elérhetnek.

Egy szerencsés, ihletett pillanatban így írtam erről:

„Valamilyik nap eljátszottam azzal a gondolattal, vajon milyen lenne, ha minden, a monori gimnáziumban érettségizett diák egy helyen élne, mondjuk JAG-falván. Jagfalvának több mint 6 000 lakosa lenne, igaz, kétharmada hölgy. Képzletemben látom, hogy szép és tartalmas lenne itt az élet. Kiváló iparosok, gazdák teremtenék elő a mindennapjaink javait; kisgyermekünkéről óvónők gondoskodnának, kiváló tanárok tanítanák a gyermekeinket, ismertetnék meg őket a mozgás, a sport örömeivel, egyetemünk is lenne egyetemi tanárokkal, docensekkel; lenne meteorológiai állomásunk, csillagvizsgálónk, úrkutatási laboratóriumunk; hét nyelven beszélő idegenforgalmi irodánk, szeretetszolgálatunk, kórházunk saját igazgatóval, orvosokkal, kémiai kutatóintézetünk; banki szakembereink vigyáznának a pénzünkre, a nemzetközi kapcsolatainkat saját diplomatáink gondoznák; rendőrségünk őrködne felettünk, katonáink védenének, a saját bíróságunkon pereskedhetnénk; saját üzleteinkben vásárolhatnánk, mérnöki irodáink terveznék a termékeinket, építészeink a városkáinkat; világhírt művész zongorázna esténként, képzőművészeink tárlataira járhatnánk, a mi papjaink esketnék az ifjú párokat. Újságíróink, rádiósaink, tévéseink adnának hírt rólunk. Hát ilyen lenne Jagfalva.”

50 év alatt ez nőtt ki az emberi hitből, akaratból, olykor szinte minden materiális eszközt nélkülözve. 1951. A mindent pusztító háború utáni 6. év. A romok nyomai még láthatók, alig került tető a házak fölé, alig jut meleg a szobába, s alig akad pár fillér a zsebekben, a mindennapi szelet kenyér is bizonytalan sokszor. Szegénység... és nagy gazdagság a szívekben, mert az emberek fáradhatatlanok, ha a gyermekeik szebb jövőjéről van szó. Amit a sors tőlük elvett, azt fiaiknak, lányaiknak szeretnék adni. Jó szívvel törnek, s adnak kis kenyérkéjükben is, hogy az ifjú nemzedéknek iskolája legyen és a tudás irányíthassa az ifjúság sorsának fordulásait.

Megőriztünk-e szívünkben ebből az érzésből valamit, amikor ezer „kacat” vesz körül minket, amikor elégedettségünket, boldogságunkat a még több birtoklásában reméljük? Boldog vagyok, hogy az Oláh Pista bácsi által megfogalmazott emberség-eszme ma is áthatja mindennapjainkat. Könny szökik a szemünkbe, ha az elköszönő, virágot átadó ifjút látjuk, aki kipallérozódott az itteni évek alatt. Meghatottságunkat

növeli, hogy felvillan egy pillanatra az egykori rakoncátlan, csikóvérű, üres beszédű, nagy hangú kamasz is.

Boldog vagyok, mert ezen a szigeten tölthetem a napjaimat, ahol olykor kopottas ruhában, félretaposott sarkú cipőben járó emberekben visszhangot talál az alapító igazgatónk üzenete:

” Mi azon fáradozunk, hogy jellemes, igazmondó, a másik embert becsülő, szépet és igazat szerető emberekké formálódjanak iskolánk tanulói.”

Meddig tudjuk ezt strázsaként vigyázni?

Remélem – a gondviselés kegyeltjeiként – mindaddig, amíg szükség lesz alma materekre.

Megyeri István igazgató